

vrijdag 28 juli : naar Cambodia.

We nemen de snelboot van Chau Doc naar Phnom Penh. Eerst een hoop papieren invullen (3 formulieren voor elk). Na een uur varen leggen we aan bij de Vietnamese grenspost. Na een uur wachten en heel wat heen en weer geloop kunnen we terug de boot op om 100 m verder weer te stoppen, ditmaal aan te Cambodische grenspost. Allemaal terug aan land, wachten, papoorten afstempelen en terug de boot op. Na een mooie tocht over de brede Mekong komen we om 16u aan in Phnom Penh.

Vlug iets eten en dan nemen we een Tuk-Tuk naar het CCH-center. Een opvangcenter voor de storkinderen. We willen hier afspreken om iets samen met de kinderen te organiseren. Zoals de Lonely Planet waarschuwde antwoordde de driver op de herhaalde vraag of hij dit adres kent bevestigend maar zitten we een 20 min later ergens in de sloppenwijk vast. Het CCH ligt immers op 10 km van het centrum. Na wat geharrewar slaagt Lotte er via een straatverkoopster toch in om straat 371 (alle straten zijn hier immers genummerd) te vinden. Eerst wil de driver dit straatje niet inrijden wegens te slechte staat. Na wat aandringen rijdt hij toch verder. Nu nog de nummer vinden. Geen sinecure als je weet dat de mensen hier bij hun terugkeer na de gruwel van Pol Pot willekeurige nummers aannamen. Uiteindelijk vinden we het.

De ontvangst is ongelooflijk hartelijk. We spreken af dat we op zaterdag- en zondagavond (er zijn immers 2 CCH's) met de kinderen gaan eten aan de waterkant.

De kinderen laten nog zien wat ze allemaal kunnen : toneelstukjes in het Engels, Khmer tempeldansen en zelfs een heus muziekbandje. We geraken er bijna niet weg.

Bij het terugrijden kunnen we vaststellen dat jaren van burgeroorlog en wetteloosheid langzaam helen. Controleposten met gewapende soldaten en in het centrum op elke straathoek politie.

Toch wel blij dat we terug in het hotel zijn. Phnom Penh na zonsondergang is niet zo aangenaam als het overdag is.

Nu gaan we op zoek naar Janice, een Cambodische lerares Engels, welke ons via een reisverslag werd aangeraden voor wat meer uitleg over het Cambodische volk en eventueel een bezoek aan de Killing Fields.

zaterdagmiddag 29 juli : Na wat gezocht (de huisnummering is hier voer voor decoders weet je nog) hebben we de Cambodische Janice gevonden. Eerst was ze wat terughoudend. We waren er dan ook zomaar komen binnenvallen en met haar verleden is ze zeer wantrouwig ingesteld. Uiteindelijk was het ijs snel gebroken en was ze bereid om ons zondag in Phnomh Penh rond te leiden. Hoewel ze het al jaren niet gebruikt spreekt ze nog voortreffelijk Nederlands. Da's handig. Ze heeft dan ook 3 jaar in een Nederlands vluchtelingencentrum verbleven. Ze toont ons nog snel een plaatselijke markt en dan snellen we naar ons hotel. Om 5 uur komen ze ons halen om met de kinderen van het CCH te gaan eten. We gaan eten aan een soort van kermis. Daar kan je overdekte eetplaatsen huren met wat hangmatten erin. We zijn er uiteraard de enige niet-Cambodianen. We eten gekookte maiskolven met vleesballen. Na het eten leren we de kinderen spelletjes van bij ons. De tijd vliegt. Het afscheid is emotioneel. Een van de kinderen vraagt onder andere of we haar zus willen meenemen. Dat is wel even slikken. We rijden samen met de kinderen in de truck van het center (met zowat 30 kinderen!!!) naar ons hotel. Na een kwartier bedankingen en omhelzingen gaan we met gemengde gevoelens naar onze kamer.

zondagavond 30 juli : Om 6 u komt Mr. Sokha, de bezieler van het CCH, ons ophalen om met de kinderen van het CCH 2 te gaan eten. Ditmaal werd een plaatselijk restaurant afgehuurd en staat er hamburger op het menu. Ditmaal zijn het meer dan 80 kinderen, voornamelijk van jongere leeftijd dan deze van CCH 1. Wat een hoop. Het is weer heel gezellig. Tot op het moment dat een begeleidster me vertelt dat het kind naast mij vorige maand haar moeder heeft verloren en haar vader vorig jaar, allebei aan aids. Het kind is nog maar 11 jaar. voor haarzelf

en ook voor ons is de pret wel even weg. Hilde en ik proberen haar wat te troosten. Wat knuffelen brengt wat soelaas maar wat sta je machteloos op zo'n moment. Na het eten kruipen we met de tweede lichter kinderen (met 80 in een kleine open truck is zelfs in Cambodja wat van het goede te veel) in de truck van het CCH, we gaan nog een bezoekje brengen aan het CCH 2. De kinderen zijn dolenthousiast. Met een minimum aan middelen hebben ze van dit center een min of meer gezellige thuis gemaakt voor de kinderen. Dit center is in april 2005 opgestart en is nu reeds te klein. Mr. Sokha heeft hopen plannen : een verdiep bijbouwen (er wonen en werken nog 10.000 kinderen op het stort van Phnom Penh), riolering aanleggen (om hygienische redenen) en een speelterrein aanleggen.

De kinderen tonen trots hun kamers en geven dikwijls het weinige dat ze nog hebben weg. We beloven dat we eens thuis ze niet zullen vergeten en voor de nodige steun zullen zorgen. Na eindeloos afscheid nemen (we moeten ons uiteindelijk bijna losrukken) brengt mr. Sokha ons naar het hotel. Onderweg hebben we een zeer interessant gesprek over Cambodja en zijn problemen. Glashelder legt hij de vinger op de wonde : het probleem van de legertop, ministers en hun familie (samen 5% van de bevolking) die steeds rijker worden en alles in het werk stellen om de rest van het land arm te houden (54 % leeft onder de armoedegrens van minder dan 1 dollar per dag). Als je voornaamste bekommernis is om in leven te blijven doe je immers niet aan politiek en bij verkiezingen worden massas stemmen gekocht voor 2,5 dollar per stem. Verder is er het probleem van de psychologische gevolgen van de jarenlange burgeroorlog. "We hebben misschien wel reeds uiterlijk vrede maar nog niet in ons hart. Enkel de volgende generatie zal dit kunnen. Daarom brengen we de kinderen van het CCH ook bij om respect voor elkaar te hebben."

Ons verblijf in Phnomh Penh heeft ons sterk geraakt!

Groetjes en tot later,

Bart, Hilde, Lotte, Lise en Ine